

La vostra fe treballa per propagar-se (1Te 1,3)

Romà Casanova, bisbe de Vic

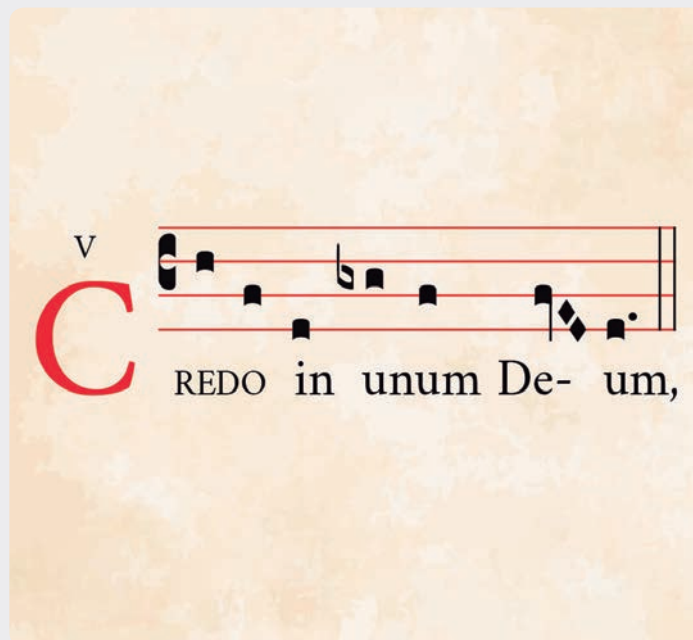

Sant Pau escriu als tessalonicencs, l'estiu de l'any 50, una carta en què tracta temes relacionats amb la parusia, la manifestació de Crist gloriós en la consumació dels segles, donant resposta a les qüestions sobre el temps i els moments de la vinguda de Jesús i sobre com ha de viure aquella comunitat tenint en compte aquest fet. L'Advent té com a eixos específics les dues vingudes del Senyor: la primera en la carn, el misteri de Nadal, i la definitiva a la fi dels temps; l'espera messiànica del poble d'Israel i l'acompliment de la nostra esperança — com diem en la celebració de la missa —, la manifestació de nostre Senyor Jesucrist.

Hem de deixar que sigui la veritat revelada la que s'apoderi de nosaltres i ens modeli

Retornant a la primera carta a l'Església de Tessalònica, trobem que Pau en la salutació expressa la seva joia, donant gràcies a Déu per la fe, l'esperança i la caritat en què viu aquella petita assemblea de creients que està fonamentada en Déu Pare i en Jesucrist, el Senyor (cf. 1,3). Aquesta missiva de Pau és el primer escrit que ens ha llegat l'antiguitat cristiana i el primer llibre del Nou Testament. S'hi respira, doncs, la novetat dels inicis de l'Església nascuda de la predicació apostòlica. El que sant Pau remarca com a signe d'identitat primer i fonamental d'aquella comunitat són les tres virtuts teològals: fe, esperança i caritat.

Respecte a la fe dels tessalonicencs, els diu: *La vostra fe treballa per propagar-se* (1Te 1,3). La fe en Jesucrist, mort i ressuscitat, els obre la porta al coneixement del Déu veritable i els ofereix la salvació que els allibera de

l'esclavatge del pecat i de la por a la mort. La fe ha arrelat d'una manera tan ferma en ells que no pot restar inactiva, sinó que treballa per arribar a altres, per propagar-se. La fe és un foc encès en el cor d'una persona, que no pot fer altra cosa que encendre's en els altres.

Els decrets sinodals ens urgeixen a redescobrir la nostra fe en la formulació del credo (5), a experimentar la llum i la força que brollen de la nostra professió de fe (6). No han de ser el nostre interès o els nostres esquemes mentals els que judiquin la fe cristiana, sinó que hem de deixar que sigui la veritat revelada la que s'apoderi de nosaltres i ens modeli. Qui no adopti aquesta segona actitud davant el credo, no sabrà mai de quina llum i de quina força s'està privant! La fe és la substància de la nostra esperança. Així, doncs, especialment en l'Advent, estimem, recitem i assaborim la llum i la força que brollen de la nostra professió de fe cristiana.

